

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618201002
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5618201002.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobcov: 1/ Doc. PhDr. W. O., CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. W., B. X. č. XXX/XX, 2/ Mgr. M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. N., ul. W. K. č. XXXX/XX, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Jaroslavom Kokavcom, advokátom so sídlom Y. W., ul. X.. W.. XX, proti žalovanému: mBank SPÓLKA AKCYJNA, so sídlom Senatorska 18, Warszawa 00-950, Poľská republika, zapísaná v štátnom súdnom registri, registri podnikateľov číslo zápisu KRS 0000025237, podnikajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 10, IČO: 36 819 638, o zaplatenie sumy 60.330 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4Csp/24/2018-287 zo dňa 02. októbra 2018, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **zrušuje** a vec **vracia** okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 4Csp/24/2018-287 zo dňa 02.10.2018 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 60.330 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne počnúc od 22.04.2016 do zaplatenia. Žalobcom 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť im sumu 60.330 eur s úrokom z omeškania 8 % ročne počnúc od 22.04.2016 do zaplatenia. Vykonaným dokazovaním mal preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobcovia 1/ a 2/ mali u žalovaného zriadené a vedené účty eMAX Plus č. XXXXXXXXXXX/XXXX a MKONTO č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX. Dňa 06.04.2016 z účtu žalobcov 1/ a 2/ č. M bola suma 60.330 eur prevedená na účet žalobcov 1/ a 2/ č. M a následne dňa 06.04.2016 bola uvedená suma prevedená na účet MKONTO M majiteľa O. Z.. Tiež nebolo sporné, že prevod sumy 60.330 eur nebol autorizovaný, teda k prevodu uvedených finančných prostriedkov došlo bez súhlasu a bez vedomia majiteľa účtov, a to žalobcov 1/ a 2/ tým spôsobom, že po prihlásení sa do prostredia banky prostredníctvom Internetbankingu po zadaní autorizačného kódu a prístupového hesla k potvrdeniu uvedenej transakcie došlo na SIM kartu mobilného telefónu tretej osoby, keď medzi stranami sporu nebolo sporné, že táto tretia osoba uskutočnila neoprávnenú výmenu SIM karty mobilného telefónu žalobcu 1/. Žalobca 1/ po zistení, že došlo k neautorizovanému prevodu uvedenú skutočnosť dňa 21.04.2016 oznámil žalovanému a následne dňa 21.04.2016 podal trestné oznámenie na OR PZ Liptovský Mikuláš, odbor kriminálnej polície; oddelenie vyšetrovania, na ktorom sa vedie vec pod ČVS: OR-175/2-VYS-LM-2016. Rovnako mal súd preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné, že obdobný modus operandy ako v prípade žalobcov 1/ a 2/ bol v Poľskej republike minimálne v dvoch prípadoch a v súčasnej dobe už je judikovaný súdom. Na území Slovenskej republiky sa okrem prípadov žalobcov 1/ a 2/ vedú ďalšie súdne spory. V bode 18. odôvodnenia rozsudku uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania s prihliadnutím na zákonné ustanovenia (§ 2 ods. 2, ods. 19, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, § 25, § 92 ods. 12 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 12.01.2018 /pred novelou zák. č. 281/2017 Z. z. - poznámka odvolacieho súdu/ žalobe žalobcov 1/ a 2/ v celom rozsahu vyhovel majúci za preukázanú jej dôvodnosť. Žalovaný je pobočkou zahraničnej banky a je oprávnený vykonávať bankové činnosti v zmysle zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a platobné služby v zmysle zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a zároveň zodpovedá za porušenie povinnosti pri poskytovaní platobných služieb s výnimkou, ak preukáže, že porušenie povinnosti bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť alebo postupom podľa osobitného predpisu. V konaní bolo preukázané, že z účtu žalobcov 1/ a 2/ vedeného u žalovaného došlo k neautorizovanému prevodu sumy 60.330 eur na účet tretej osoby bez ich vedomia a súhlasu. Súd mal preukázané, že žalobcovia 1/ a 2/ vykonali všetky primerané úkony na zabezpečenie ochrany vlastných personalizovaných bezpečnostných prvkov, tieto nijakým spôsobom nesprístupnili tretej (cudzej) osobe. K neautorizovanému vykonaniu platobnej operácie nedošlo v dôsledku podvodného konania žalobcov 1/ a 2/, prípadne úmyselným opomenutím, konaním s hrubou neobstaranosťou alebo nesplnením jednej alebo viacerých povinností uvedených v § 26. Preukázanú mal zodpovednosť žalovaného ako poskytovateľa platobných služieb v zmysle § 11 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, ktorej zodpovednosti sa žalovaný nijakým spôsobom nezbavil. Autentifikácia pri vykonaní predmetnej platobnej služby prostredníctvom Internetbankingu na základe použitia len dvoch prvkov sa jednoznačne preukázala ako nedostatočná. Žalovaný napriek tomu, že k obdobnému konaniu došlo minimálne v dvoch prípadoch na území Poľskej republiky, neprijal dostatočné opatrenia na ochranu vkladov svojich klientov. Na území Slovenskej republiky okrem prípadu žalobcov 1/ a 2/ žalovaný eviduje minimálne ďalšie tri prípady, pri ktorých došlo k neautorizovanému prevodu finančných prostriedkov obdobným spôsobom, ako v prípade žalobcov 1/ a 2/. O nedostatočnom zabezpečení svedčí aj samotný fakt, že žalovaný následne sám prijal opatrenia a v súčasnej dobe prešetruje prevody nad 10.000 eur, čo potvrdil poverený zástupca žalovaného na pojednávaní. Zároveň súd priznal žalobcom 1/ a 2/ uplatnené úroky z omeškania vo výške 8 % ročne odo dňa nasledujúceho, kedy žalobca 1/ vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, t.j. od 22.04.2016 do zaplatenia, pričom výška úroku z omeškania zodpovedá ustanoveniu § 98 ods. 2 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, t.j. v súlade s predpismi obchodného práva. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“ tak, že priznal žalobcom 1/ a 2/, ktorí mali plný úspech vo veci, náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 389 ods. 2 v spojení s § 391 ods. 1 C. s. p. Namietal, že súd sa v odôvodnení rozsudku s meritom veci v zásade vysporiadal iba v bode 18. Odvolanie preto odôvodňoval poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ C. s. p. V rámci bodu vytykajúceho súdu, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje so závermi, ku ktorým dospel, nakoľko skutkový stav zistený súdom a jeho právne závery nie sú dostatočne ozrejmene a najmä súd svoje závery podoprel iba tvrdeniami žalobcov 1/ a 2/ s absenciou akýchkoľvek dôkazov o jeho zodpovednosti. Žalobcovia 1/ a 2/ sa domáhali, aby príslušný súd ho zaviazal povinnosťou zaplatiť im žalovanú sumu, a to z dôvodu porušenia povinnosti na jeho strane, ako aj z dôvodu objektívnej zodpovednosti za škodu, ktorá im vznikla. On v odpore zo dňa 06.06.2018, ako aj na samotných pojednávaní uviedol rozhodné skutočnosti, s ktorými sa súd absolútne nevysporiadal a ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej zásadného charakteru. Išlo predovšetkým o tieto zásadné skutočnosti: - zadanie platobného príkazu je možné až po prihlásení do internetového bankovníctva použitím jedinečných identifikátorov (t.j. prihlasovacie meno a heslo), na potvrdenie zadaného platobného príkazu je potrebné zadať jedinečný (SMS) kód, - došlo k nezákonnej zmene vlastníka technologického nosiča (SIM karty žalobcu 1/). Žalovaný uviedol, že z jeho pohľadu súd nedostatočne porozumel podstate skutkového stavu, a to že prihlásením sa do Internetbankingu žalobcom 1/ a 2/ nevznikla škoda. Nie je preto veľmi rozhodujúcou skutočnosťou, či prihlásenie do Internetbankingu bolo alebo nebolo dostatočné. Škoda žalobcom 1/ a 2/ vznikla až momentom, kedy (tretia) osoba vystupujúca v mene žalobcu 1/ zadala platobný príkaz, ktorý následne použitím telefónneho čísla, na ktorý bol zaslaný autorizačný kód, zadala do presne stanoveného poľa tento jedinečný SMS kód. V zmysle zmluvy a zmluvnej dokumentácie uzavretej medzi žalobcami 1/ a 2/ a ním vyplýva, že si vzájomne dohodli spôsob vykonania platobného príkazu tak, že vykonanie platobného príkazu je podmienené použitím identifikátorov a vždy autorizačného kódu. Ani žalobcovia 1/ a 2/ neuviedli vo svojich podaniach, že došlo k zmene registrovaného telefónneho čísla v jeho bankových systémoch a preto ani z uvedeného nemožno vyvodit' záver, že on porušil povinnosť vo vzťahu k zadávaniu platobných príkazov. V kontexte uvedeného mal žalovaný za to, že súd nedostatočne pochopil

problematiku samotného zadávania platobného príkazu keď konštatoval (v bode 18 odôvodnenia rozsudku) „Autentifikácia pri vykonaní predmetnej platobnej služby prostredníctvom Internetbankingu na základe použitia len dvoch prvkov sa jednoznačne preukázala ako nedostatočná“. Na základe príslušnej zmluvy uzavretej medzi ním (bankou a jej klientmi), sú klienti oprávnení používať Internetbanking, a to zadaním prístupových údajov pozostávajúcich z jedinečného identifikátora a prístupového hesla do Internetbankingu na webovom sídle mBank <https://T.> Jedinečný identifikátor je súbor ôsmich numerických znakov, ktorú sú generované bankou (bankovým systémom) a ktoré je jedinečné pre daného klienta. Prístupové heslo si volí klient a to v rozsahu 8-16 ľubovoľných znakov a samotné zvolené heslo klientom je v systémoch banky šifrované. Bez znalosti súčasne oboch prístupových údajov nie je možné sa prihlásiť do bezpečného prostredia Internetbankingu v jeho bankových systémoch však pri zadávaní spornej platobnej operácie došlo k prihláseniu do jeho Internetbankingu s právnym použitím prihlasovacieho mena a hesla. Žalobcovia 1/ a 2/ v samotnom konaní opomenuli vysvetliť, akým spôsobom sa osobe, ktorá vystupovala v mene žalovaného 1/ a zároveň vykonala spornú platobnú operáciu, podarilo získať prihlasovacie údaje do bezpečného prostredia Internetbankingu, keďže ide o údaje, ktoré sú jedinečné a bolo povinnosťou žalobcov 1/ a 2/ tieto údaje nesprístupniť tretím osobám. Podľa jeho názoru je dôvodné sa domnievať o porušení povinnosti žalobcov 1/ a 2/ v súvislosti so sprístupnením prihlasovacích údajov osobe odlišnej od osôb žalobcov 1/ a 2/, a to pravdepodobne ich neobľivosťným konaním.

Ďalej žalovaný namietal, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že preukázal (konajúcim súdom a žalobcami 1/ a 2/ uvedené tvrdenie nebolo sporné), že sporná transakcia bola v jeho systémoch riadne autentifikovaná, riadne zaznamenaná, zaúčtovaná a že na ňu nemala vplyv nejaká technická porucha alebo iný nedostatok napriek tomu, že žalobca 1/ tvrdil, že túto spornú platobnú operáciu neautorizoval. Ak dôjde k týmto protichodným tvrdeniam, teda v kontexte príslušných ustanovení zákona, samotné použitie platobného prostriedku nie je dostatočným dôkazom, že platiteľ autorizoval danú platobnú operáciu alebo zapríčinil neautorizované vykonanie platobnej operácie v dôsledku podvodného konania, úmyselného opomenutia, konania s hrubou neobľivosťou alebo nesplnenie jednej alebo viacerých povinností podľa § 26. Podľa žalovaného súd nesprávne aplikoval ust. § 26, pretože mal za to, že sporná platobná operácia je neautorizovaná. Podľa jeho názoru ale súd nepostupoval v súlade so zákonom. Ak podľa uvedeného ustanovenia zákona použitie platobného prostriedku nie je dostatočným dôkazom autorizácie samotnej spornej platobnej operácie, bolo povinnosťou súdu prejudiciálne rozhodnúť o tejto skutočnosti, t.j. súd by mal predovšetkým vykonať dôkazy a rozhodnúť (o autorizácii) spornej platobnej operácii na základe správne zisteného skutkového stavu, t.j. so zohľadnením technického riešenia zadávania platobného príkazu. Avšak súd pri rozhodovaní o veci samej sa vôbec nevysporiadal s otázkou autorizácie platobnej operácie, len skonštatoval, že platobná operácia nebola autorizovaná, pretože prihlásenie do Internetbankingu nie je dostatočne zabezpečené, čo absolútne nie je v súlade so zákonom a popiera samotný skutkový stav. Podľa žalovaného nedošlo k neautorizovanej platbe (v zmysle zákona o platobných službách), ale ku konaniu tretej osoby odlišnej od neho, ktoré nezakladá jeho zodpovednosť za škodu, keďže nebolo preukázané žalobcami 1/ a 2/, že konaním alebo v príčinnej súvislosti s jeho konaním vznikla škoda. Neautorizovanou platobnou operáciou sa rozumie platobná operácia, na vykonanie ktorej nedal používateľ platobných služieb súhlas. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou posúdenia autorizácie spornej platobnej operácie. Nevyslovil, že predmetná sporná transakcia bola žalobcom 1/ neautorizovaná. Súd v bode 18 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že „súd mal preukázané, že žalobcovia vykonali všetky primerané úkony na zabezpečenie ochrany vlastných personalizovaných bezpečnostných prvkov, tieto nijakým spôsobom nesprístupnili tretej (cudzej) osobe“. Žalovaný zdôraznil, že záver súdu bol len na základe tvrdení žalobcov 1/ a 2/, pričom on v konaní žiadal o vysvetlenie, ako je možné, keď títo tvrdia, že prijali také opatrenia, na základe ktorých nie je možné získať prihlasovacie údaje do Internetbankingu, že došlo osobou, ktorá sa následne prihlásila prihlasovacími údajmi do Internetbankingu a správnym postupom vykonala platobnú operáciu. Túto skutočnosť objektívne žalobcovia 1/ a 2/ nevedeli preukázať, hoci je zrejmé, že k úniku ich prihlasovacích údajov muselo dôjsť. Žalobcovia 1/ a 2/ teda porušili povinnosť ochrany prihlasovacích údajov pred zneužitím.

Podľa žalovaného z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd v predmetnom konaní vôbec neposudzoval autorizáciu spornej platobnej operácie, ale právny nárok prisúdil žalobcom 1/ a 2/ len na základe úvahy, že prihlásenie do Internetbankingu je nedostatočné. Ďalej poukázal na to, že v jeho systémoch je sporná platobná operácia považovaná za autorizovanú (úspešné prihlásenie do Internetbankingu a súčasne zadanie platobného príkazu a súčasne na základe žiadosti zadávateľa platobného príkazu bol vygenerovaný SMS kód, ktorý bol následne zaslaný na registrované mobilné číslo žalobcu 1/ a

súčasne bol správne zadaný SMS kód do príslušného poľa v Internetbankingu). Navyiac on vo svojom podaní uviedol, že k spornej platobnej transakcii došlo v príčinnej súčinnosti s porušením povinnosti poskytovateľa mobilných služieb žalobcu 1/. Žalovaný za závažné považoval, že súd konštatoval v bode 10. odôvodnenia, že došlo k porušeniu povinnosti treťou osobou (poskytovateľom mobilných služieb) a napriek tomu mal za to, že on je zodpovedný za škodu spôsobenú žalobcom 1/ a 2/ len z dôvodu, že autentifikácia pri vykonaní predmetnej platobnej služby prostredníctvom Internetbankingu na základe použiteľných dvoch prvkov sa jednoznačne preukázala ako nedostatočná. Objektívne aj súd teda vedel, že škoda žalobcom 1/ a 2/ bola spôsobená treťou stranou, t.j. poskytovateľom mobilných služieb žalobcu 1/, čo samo o sebe zakladá nahradiť vzniknutú škodu práve týmto subjektom. Podľa žalovaného nie je možné aplikovať ust. § 10 ods. 2 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách nakoľko ku škode nedošlo použitím platobného prostriedku, ale v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinnosti tretej osoby (t.j. poskytovateľa telekomunikačných služieb žalovaného), čo dokonca žalobca sám vo svojej žalobe uvádza. V kontexte so skutkovým stavom tak ako ho opísali žalobcovia 1/ a 2/ je možné, že došlo k škode na ich strane, avšak v tomto konkrétnom prípade nedošlo k neautorizovanej platbe (v zmysle zákona o platobných službách) ale ku konaniu, ktoré nezakladá zodpovednosť za škodu ním, keďže nebolo preukázané žalobcami, že jeho konaním vznikla škoda a v jeho príčinnej súčinnosti so vzniknutou škodu. Podľa žalovaného, ak vznikla škoda žalobcom, tak jedine s kauzálnym konaním pracovníka poskytovateľa mobilných služieb v rozpore s platnými právnymi predpismi (zákon o elektronických komunikáciách). Mal za to, že príslušný poskytovateľ mobilných služieb porušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 43 a nasl. zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách a práve vykonaním tohto dôkazu bude preukázaný liberačný dôvod zbavenia sa jeho zodpovednosti.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení k odvolaniu považovali rozsudok okresného súdu za zákonný a dôvodný, s jeho závermi sa v celom rozsahu stotožnili a navrhli ho potvrdiť.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/, § 391 ods. 1 C. s. p., z nasledovných dôvodov:

5. Okresný súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe žalobcov 1/ a 2/, domáhajúcich sa voči žalovanému nároku podľa § 11 ods. 1 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, podľa ktorého je poskytovateľ platobných služieb, t.j. žalovaný ako banka (§ 2 ods. 3 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách) povinný okamžite vrátiť platiteľovi t.j. žalobcom 1/ a 2/ ako osobám, ktoré dali platobný príkaz poskytovateľovi platobných služieb (§ 2 ods. 4 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách) sumu neautorizovanej platobnej operácie, a ak je to možné, doceliť stav na platobnom účte, ktorý by zodpovedal stavu, keby sa neautorizovaná platobná operácia vôbec nevykonala.

6. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, poskytovateľ platobných služieb vykonáva platobné operácie na základe jednoznačného pokynu používateľa platobných služieb, ktorým je platobný príkaz v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe na vykonanie platobnej operácie.

7. Podmienkou uplatneného nároku podľa § 11 ods. 1 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách je popretie používateľa platobných služieb (t.j. platiteľa alebo príjemcu § 2 ods. 6 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách), že vykonanú platobnú operáciu autorizoval.

8. Podľa § 8 ods. 1 vety prvej zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, ak platiteľ udelil súhlas na vykonanie platobnej operácie, platobná operácia sa považuje za autorizovanú.

9. Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, vzniká poskytovateľovi platobných služieb povinnosť preukázať, že platobná operácia bola autentifikovaná, riadne zaznamenaná, zaúčtovaná a že na ňu nemala vplyv nijaká technická porucha alebo iný nedostatok, ak používateľ platobných služieb popiera, že vykonanú platobnú operáciu autorizoval, alebo tvrdí, že platobná operácia bola vykonaná nesprávne.

10. Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách platí, že samotné použitie platobného prostriedku nie je zo strany poskytovateľa platobných služieb dostatočným dôkazom, že platiteľ autorizoval danú platobnú operáciu alebo zapríčinil vykonanie platobnej operácie, v dôsledku podvodného konania, úmyselného opomenutia konania s hrubou neobľivosťou alebo nesplnenie alebo viacerých povinností podľa § 26 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách (t.j. povinnosti používať platobný prostriedok podľa podmienok upravujúcich vydávanie a používanie tohto platobného prostriedku, povinnosti bez zbytočného odkladu oznámiť poskytovateľovi platobných služieb alebo osobe poverenej poskytovateľom platobných služieb stratu, odcudzenie, zneužitie alebo neautorizované použitie platobného prostriedku a povinnosti po získaní alebo prevzatí platobného prostriedku vykonať všetky primerané úkony na zabezpečenie ochrany personalizovaných bezpečnostných prvkov platobného prostriedku).

11. Podľa § 11 ods. 1 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách, poskytovateľ platobných služieb je povinný okamžite vrátiť sumu neautorizovanej platobnej operácie, ak tento zákon neustanovuje inak, ak je to možné, doceliť stav na platobnom účte, ktorý by zodpovedal stavu, keby sa neautorizovaná platobná operácia vôbec nevykonala; tým nie je dotknuté ust. § 9.

12. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že prevod sumy 60.330 eur nebol autorizovaný, teda k prevodu uvedených finančných prostriedkov došlo bez súhlasu a bez vedomia majiteľa účtov - a to žalobcov 1/ a 2/, a to tým spôsobom, že po prihlásení sa do prostredia banky prostredníctvom Internet bankingu po zadaní autorizačného kódu a prístupového hesla k potvrdeniu uvedenej transakcie došlo na SIM kartu mobilného telefónu tretej osoby, keď medzi stranami sporu nebolo sporné, že táto tretia osoba uskutočnila neoprávnenú výmenu SIM karty mobilného telefónu žalobcu 1/. Keďže došlo k neautorizovanému vykonaniu platobnej operácie mal za preukázanú zodpovednosť žalovaného ako poskytovateľa platobných služieb v zmysle § 11 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách ktorej zodpovednosti sa žalovaný nijakým spôsobom nezbavil. Autentifikácia pri vykonaní predmetnej platobnej služby prostredníctvom Internetbankingu na základe použitia len dvoch prvkov sa jednoznačne preukázala ako nedostatočná.

13. Žalovaný sa v odvolaní nestotožnil so závermi ku ktorým súd dospel, nakoľko skutkový stav ním zistený a jeho právne závery nie sú dostatočne ozrejmene a najmä súd svoje závery podoprel iba tvrdeniami žalobcov 1/ a 2/ s absenciou akýchkoľvek dôkazov o jeho zodpovednosti. Nevysporiadal sa preto s rozhodnými skutočnosťami, ktoré uviedol on v odpore zo dňa 06.06.2018 ako aj na samotných pojednávaniach. Vytýkal súdu, že nesprávne aplikoval § 26 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách pretože mal za to, že sporná platobná operácia je neautorizovaná. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že preukázal (konajúcim súdom a žalobcom 1/ a 2/ uvedené tvrdenie nebolo sporné), že sporná transakcia bola v jeho systéme riadne autentifikovaná, riadne zaznamenaná, zaúčtovaná a že na ň nemala vplyv nejaká technická porucha alebo iný nedostatok. Podľa neho k neautorizovanej platbe nedošlo, ale ku konaniu tretej osoby odlišnej od neho, ktoré nezakladá jeho zodpovednosť za škodu, keďže nebolo preukázané žalobcami 1/ a 2/, že konaním alebo v príčinnej súvislosti s jeho konaním vznikla škoda. Navyše on vo svojom podaní uviedol, že k spornej platobnej transakcii došlo v príčinnej súčinnosti s porušením povinnosti poskytovateľa mobilných služieb žalobcu 1/. Napokon aj súd (v bode 10 odôvodnenia) konštatoval porušenie povinnosti treťou osobou (poskytovateľ mobilných služieb). Objektívne aj súd teda vedel, že škoda žalobcom 1/ a 2/ bola spôsobená treťou osobou, t.j. poskytovateľom mobilných služieb žalobcu 1/, čo samo o sebe zakladá nahradiť vzniknutú škodu práve týmto subjektom, ale napriek tomu mal za to, že on je zodpovedný za škodu spôsobenú žalobcom 1/ a 2/.

14. Podľa § 25 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách za porušenie povinnosti pri poskytovaní platobných služieb podľa tohto zákona nie je zodpovedný poskytovateľ platobných služieb, ktorý preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť (19 - § 374 Obchodného zákonníka) alebo postupom podľa osobitného predpisu (20).

15. Podľa ust. § 374 Obchodného zákonníka, na ktoré odkazuje § 25 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách za okolnosti vylučujúce zodpovednosť sa považuje prekážka, ktorá nastala nezávisle od vôle povinnej strany a bráni jej v splnení jej povinnosti, ak nemožno rozumne predpokladať, že by povinná strana túto prekážku alebo jej následky odvrátila, alebo prekonala a ďalej, že by v čase vzniku záväzku túto prekážku predvídala.

16. Podľa ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov v vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované ustanovenie je procesnou garanciou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na spravodlivé súdne konanie totiž v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok. Za rozhodnutie napĺňajúce toto právo možno pokladať potom iba súdne rozhodnutie obsahovo zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p.

Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa pri tom môže meniť v závislosti od povahy vecí, lebo je len logické, že každá vec (spor) sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami a tomu sa musí prispôbiť aj odôvodnenie rozsudku. Obsahová stránka rozhodnutia je rozhodujúcim ukazovateľom pre posúdenie, či súdneho rozhodnutie „jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“.

17. Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu vymedzenom v odvolaní odvolateľa (žalovaného) musí odvolací súd konštatovať, že jeho odôvodnenie nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia vyžadované ust. § 220 ods. 1 C. s. p. Z napadnutého rozhodnutia síce vyplýva, že súd prvej inštancie v plnom rozsahu vyhovel žalobe, avšak svoje rozhodnutie založil len na tvrdeniach žalobcov 1/ a 2/ v podanej žalobe a nevysporiadal sa s námietkami žalovaného v konaní, resp. v ním podanom odpore zo dňa 06.06.2018 voči platobnému rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4Csp/24/2018-165 zo dňa 02.05.2018. V tomto poukazoval hlavne na liberačný dôvod zbavenia sa jeho zodpovednosti ako poskytovateľa platobných služieb za škodu spôsobenú žalobcom 1/ a 2/ majúci za to, že ak škoda vznikla tak kauzálnym konaním poskytovateľa mobilných služieb, ktorý porušil povinnosti vyplývajúce z ust. § 43 a nasl. zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách. Súd pri rozhodnutí mal len za to, že žalovaný sa zodpovednosti nijakým spôsobom nezbavil a poukázal na to, že autentifikácia pri vykonaní predmetnej platobnej služby prostredníctvom Internetbankingu na základe použitia len dvoch prvkov sa jednoznačne preukázala ako nedostatočná. V súvislosti s uvedeným však odvolací súd poukazuje na formu prístupu do služby Internetbanking prostredníctvom jedinečného identifikátora a zadaného prístupového hesla. Následne pri zadávaní platobnej operácie žalovaný ako poskytovateľ platobných služieb zašle na žiadosť používateľa platobných služieb (žalobcu) na vopred uvedené telefónne číslo vygenerovaný jedinečný kód, pričom bez jeho zadania nie je možné potvrdiť zadaný platobný príkaz. Daný spôsob autorizácie platieb prostredníctvom Internetbankingu využívajú viacerí poskytovatelia platobných služieb pri menších i väčších platobných prevodoch.

18. S ohľadom na uvedené sa okresný súd námietkami vznesenými žalovaným v konaní majúcimi predstavovať liberačné dôvody zakotvené v ust. § 25 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách bližšie nezaoberal. Teda tým, že pred zadaním platobného príkazu došlo k zmene technologického nosiča telefónneho čísla (k zmene SIM karty) konaním tretej osoby a to podľa žalovaného poskytovateľa telekomunikačných služieb. Považoval preto odvolanie žalovaného za dôvodné. Žalovaný opodstatnene namietal, že prvoinštančný súd sa nevyrovnal s jeho argumentáciou, čo spôsobilo porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, či navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako tak nie je nutné, aby na každý (aj na pre rozhodnutie bezvýznamný) argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Podľa odvolacieho súdu v súlade s uvedeným okresný súd nepostupoval. Dôvodnou bola aj odvolacia argumentácia spadajúca pod odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Z tohto dôvodu bolo nutné rozsudok okresného súdu, ktorý sa nevenoval obrane žalovaného zrušiť. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne v spore s tým, že svoju pozornosť zameria na liberačné dôvody uvedené v ust. § 25 zák. č. 492/2009 Z. z. o platobných službách. Taktiež na

presvedčivé zdôvodnenie nového rozhodnutia, v ktorom sa v potrebnom rozsahu vysporiada so všetkými právne relevantnými námietkami oboch strán sporu. V novom rozhodnutí zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 a 3 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).